

вечето български младежи, най-първата мисль която се явила е била, да стане воененъ. Това поприще напълно отговоряло на неговитѣ желанія, а пъкъ стройниятъ редъ, гиздавитѣ конѣ, формата и въобще блѣсъка на рускитѣ войски, още повече подигали младата му и буйна кръвъ. Безъ да гледа или помисли за младие си възраст, Бобевъ, почнахъ да търси случай, какъ да достигне пламенното си желание. По съвета, или може би отъ чутиите разкази на познатитѣ, той си съставилъ планъ какъ да дѣйствиува, за което се и рѣшилъ да иде и моли нѣкои отъ рускитѣ „големци — командири,“ да го приематъ на служба, но като никждѣ не сполучилъ, съ съкрушено сърдце се покорилъ на съдбата, като се при- таилъ при господаря си, безъ да му каже нѣщо за своитѣ похождения.

Най-послѣ се дочакълъ деньтъ, за заключ- ванieto на мира между Руссия и Турция, слѣдъ когото почнало да се чува, че щѣли да събиратъ войници отъ българчета и че нѣкои отъ тѣхъ щѣли да пращатъ да се учятъ за офицери. Всичкото това, достатъчно било за да възбуди поугасналото Бобево мечтание, а извѣстието, че гр. Тулча и цѣла Добруджа щѣли да бѣдѣтъ дадени на ромѣнетѣ, още повече го подскорѣсало и той, слѣдъ като прибралъ паритѣ отъ господаре си, заминхъ за България.

Цѣли двѣ и половина години се скиталъ Бобевъ изъ България. Кждѣ именно е ходилъ